

Sygn. akt II Cz 918/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia ukaranego S. W. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt I Co 241/15

w sprawie egzekucyjnej z wniosku (...)w W.

przeciwko dłużnikowi Zakładom (...) Sp. z o.o. w D.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaśle – W. P. / KM 11/15 /

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę ukaranego S. W. (1) na postanowienie Komornika z dnia 10 lutego 2015r., w przedmiocie wymierzenia grzywny. W ocenie Sądu skarżący, jako prezes jednoosobowego zarządu spółki uprawniony do jej reprezentowania, nie dokonał żądanych czynności, a tłumaczenie, że doszło do zbiegu egzekucji było bezzasadne, bowiem nie jest on uprawniony do takiej oceny. Jednocześnie ukarany miał świadomość tego, że pisma składane w toku postępowania nie są wystarczające dla Komornika. Sąd zaznaczył, że to Komornik decyduje czy pisemne wyjaśnienia są wystarczające z punktu widzenia prawidłowego przebiegu egzekucji. Wobec zatem uznania, że pisma ukaranego nie czynią zadość obowiązkowi udzielenia wyjaśnień, nie mógł on w dalszym ciągu zajmować tego samego stanowiska. Również nie podzielono stanowiska skarżącego, że przed ukaraniem nie doszło do wysłuchania, gdyż takowe miał on złożyć na piśmie. Skarżący wykazał, że od 14 stycznia 2015 r., przebywał na zwolnieniu lekarskim, jednakże pomimo tego nadal działał w imieniu dłużnika, zatem ta okoliczność nie mogła wyłączyć jego odpowiedzialności za nieudzielenie wyjaśnień. Sąd również nie dostrzegł przyczyn przemawiających za odmienną oceną wysokości grzywny, a skarżący nie przytoczył żadnych okoliczności w tym zakresie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, ukarany zarzucił naruszenie art. 762 § 2 kpc w zw. z § 18 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników, poprzez nie wysłuchanie prezesa zarządu spółki zgodnie z tymi przepisami oraz art. 762 § 1 kpc, poprzez przyjęcie, że zaistniała nieuzasadniona odmowa udzielenia informacji. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że pismo wysłane do Komornika dnia 2 lutego 2015 r., i podpisane przez prezesa zarządu, było odpowiedzią na pismo skierowane do dłużnika, nie zaś oświadczeniem osoby fizycznej. W ocenie skarżącego nie było również podstaw do nałożenia grzywny ze względu na nieudzielenie informacji, albowiem dłużnik oczekiwał od Komornika wydania zgodnie z prawem postanowienia w przedmiocie zbiegu egzekucji. Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Komornika.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W toczącym się postępowaniu egzekucyjnym o sygn. Km 11/15, dnia 15 stycznia 2015 r., Komornik wystosował wezwanie do dłużnika o udzielenie informacji w zakresie wystawionych faktur (...)w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 15 stycznia 2015 r., wraz z rejestrami sprzedaży oraz aktualną ewidencją środków trwałych. W odpowiedzi na powyższe, prokurent spółki stwierdził, że wstrzymuje się z udzieleniem żądanych wyjaśnień do czasu otrzymania postanowienia w przedmiocie zbiegu egzekucji. Wobec powyższego Komornik ponownie wezwał, tym razem prezesa zarządu, do udzielenia informacji z pouczeniem o konsekwencjach wynikających z art. 762 § 2 kpc oraz odpowiedział na pismo prokurenta, zaś skarżący pismem z 2 lutego 2015 r. podniósł okoliczności związane ze zbiegiem egzekucji. Przechodząc zatem do oceny prawnej wniesionego zażalenia, w ocenie Sądu Okręgowego, poza wszelkimi wątpliwościami pozostaje okoliczność nieuzasadnionego nieudzielenia wymaganych informacji przez ukaranego, jako prezesa jednoosobowego zarządu dłużnika, zaś argumentacja podniesiona w zażaleniu skarżącego w głównej mierze stanowi jedynie zbędną polemikę z uzasadnieniem zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przede wszystkim skarżący ponownie podnosi irrelevantną dla nałożenia grzywny okoliczność jaką jest zbieg egzekucji. Bez względu bowiem na taką możliwość ukarany nadal pozostawał zobowiązany do udzielenia żądanych przez organ egzekucyjny informacji. Nie ma on przy tym jakichkolwiek kompetencji, czy też uprawnień do uwarunkowania swojej odpowiedzi od podjęcia przez Komornika żądanych przez niego działań. Niezrozumiałe są przy tym też zarzuty skarżącego, co do rzekomego naruszenia art. 762 kpc oraz § 18 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r., w sprawie czynności komorników / Dz. U. nr 10, poz. 52 ze zm. /, poprzez niewysłuchanie go w trybie tych przepisów. Otrzymał on bowiem wyraźne i należycie uzasadnione wezwanie w tym przedmiocie / k. 25 akt egzekucyjnych /, na które pomimo tego nadal nie odpowiedział zasłaniając się zbiegiem egzekucji k. 36. Skoro jednak jak twierdzi, pismo z 2 lutego 2015 r. / k. 36 / było pismem dłużnika na wezwanie Komornika z 26.01.2015r / k. 27 / zaopatrzone pieczęcią prezesa zarządu i podpisane przez skarżącego, w takim razie należy zauważyć, że w ogóle nie odniósł się on do otrzymanego wezwania, co niewątpliwie stanowi o zasadności wymierzonej grzywny. Jak już natomiast wskazał Sąd Rejonowy, obowiązek złożenia wyjaśnień może mieć formę ustnego, bądź pisemnego oświadczenia, co wynika z treści art. 761 § 1 kpc i powoływanego wyżej przepisu rozporządzenia. Skarżący nie może również skutecznie powoływać się na fakt przebywania w szpitalu, gdyż był on tam do dnia 25 stycznia 2015r. Skoro więc postanowienie o ukaraniu grzywną komornik wydał 10 lutego 2015r, S. W. (1) miał dostatecznie dużo czasu, by po opuszczeniu szpitala złożyć stosowne wyjaśnienia, zwłaszcza, że będąc jeszcze na zwolnieniu lekarskim korespondował z Komornikiem / vide pismo S. W. (1) z 2 lutego 2015r k. 36 akt egzekucyjnych /.

Skoro zatem zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności zaskarżonego postanowienia, zażalenie to jako bezzasadne podlegało oddaleniu- art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 kpc.